

[Dahlgaard.]

hidtil har fået en stor del af denne folketingsssamling til at gå med, nemlig at finde ud af, hvordan man skulle forøge støtten til de store lejligheder i det almennyttige byggeri, som har sin udlejningskrise. Derfor stiller jeg altså ikke boligministeren over for denne opgave; jeg tror ikke, han ville være glad for den.

Jeg gav også ved første behandling udtryk for, at der kunne siges en del til fordel for, at byggesektoren ved en nedtrapning af momsrefusionerne bidrog til dækning af de betydelige stigninger i statsudgifterne til boligpolitikken, som var blevet resultatet af den boliglovgivning, der er gennemført tidligere her i samlingen. I dag kan vi konstatere, at det har været nødvendigt for boligministeren at følge denne tankegang op. De akutte finansielle vanskeligheder, som et halvt års socialdemokratisk styre har påført landet, har simpelt hen tvunget ham dertil.

Personlig tror jeg, at man allerede på nuværende tidspunkt af statsfinansielle hensyn burde være gået videre i henseende til at aflaste statens budget for udgifter til boligpolitikken.

På længere sigt bør momsrefusionerne jo nok bortfalde, og en sådan afviklingsoperation synes jeg helt klart — som det hedder i folketings sproget — vil blive desto mere kompliceret, i jo højere grad man har differentieret refusionsordningen i forhold til boligstørrelse og andre kriterier. Derfor har vi fra det radikale venstres side været med til at formulere mindretallets udtalelser i betænkningen, som vi har, og altså også at drage den konklusion af vore synspunkter, at vi ikke kan medvirke til denne lovgivning.

Henning Philipsen: Vedrørende lovforslag nr. 191 skal jeg sige, at det, der sådan set har berørt os mest, har været spørgsmålet om at reducere momsgodtgørelsen fra boliger på 110 m² ned til de 100 m². Spørgsmålet om lån til familier med 3 børn og derover mener jeg er af mindre væsentlig betydning, idet jeg har den opfattelse, at disse familier, som virkelig har behov for lån af det offentlige til at kunne rykke ind i en ny bolig, stort set er dækket ind gennem de såkaldte § 92-lån, altså lån på samme betingelser som her, men til gengæld naturligvis med en la-

vere husstandsindkomst som basis. Men jeg mener altså, at det er forsvarligt at lave dette. Vi mener også, at i sidste ende er det forsvarligt, at man ændrer momsrefusionen fra boliger på 110 m² til 100 m², når man samtidig — da der nu engang skal spares — opnår at bibeholde en forøgelse af momsrefusionen pr. m² med 10 pct., altså fra 150 til 165 kr. Det var det, vi var mest betænkelige ved, fordi vi var bange for, at netop dette faktum ville være medvirkende til, at vi måske i nogle år ville komme til at bygge fremtidens slum, hvad vi jo ikke var særlig interesseret i.

Jeg synes derfor ikke, det er rigtigt, når hr. Bendix og andre ordførere siger, at denne momsrefusion er knyttet til bestemte boligtyper. Det er den jo ikke, for ingen vil hermed forbyde nogen at bygge en bolig, der er større end de 100 m², men man kan altså bare kun opnå momsrefusion indtil de 100 m². Det er dog en forskel.

Må jeg til slut sige, at jeg har den opfattelse, at netop dette ikke må være noget permanent, men at vi må se at komme videre. Det må ikke være permanent, når det drejer sig om at prøve på at holde sig nede på boliger på ca. 100 m². Vi mener, at med de lovforslag, der tidligere er blevet vedtaget i denne samling, såvel som med dem, der ligger her, må — for at blive i sanerings sproget — grunden være ryddet til opbygning af en ny og en langsigtet boligpolitik, og jeg synes nok, at de positive strenge, som i hvert fald hr. Dahlgaard for sit og sit partis vedkommende har anslået, ligesom giver et perspektiv om, at der må kunne findes en mulighed for at formulere en langsigtet boligpolitik, som vi kan være bekendt, og som vel at mærke kommer til at omfatte hele boligområdet.

Boligministeren (Helge Nielsen): Hr. Bendix betragtede lovforslag nr. 191 som et led i den samlede boligpakke; nu ved jeg ikke, hvor lang denne pakke skal være efter hr. Bendix' mening, hvornår vi skal slutte med denne pakke, men jeg har ligesom fået en fornemmelse af, at hr. Bendix mener, det ikke er rigtigt, hvis vi siger noget til presse og til offentlighed om de forslag, vi gerne vil fremsætte, og det sigte, vi vil fremme i forhandlingerne om den kommende boligpolitik.